SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 126. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 3, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 3-го ЛИПНЯ 1992. Ч. 126. РІК XCIX.

ВЕРХОВНА РАДА ПРАЦЮЄ НАД НОВОЮ КОНСТИТУЦІЄЮ

Київ (УНІАР). — Тут 29-30-го червня на сесії Верховної Ради України депутати працювали над проєктом нової Конституції. Президент України Леонід Кравчук, як співголова комісії з розробки нової Конституції, виступив з промовою, у якій зазначив, що проєкт в цілому відповідає основним положенням концепції нової Конституції, схваленої Верховною Радою 18-го червня 1991 року. Проте було внесено ряд доповнень. Вперше норми майбутньої Конституції визначаються як норми прямої дії, закладається принцип пріоритету прав та свобод людини, яка є об'єктом правового захисту, а не держави. Закріплюється принцип плюралізму, тобто жодна ідеологія не може бути визнана офіційною державною ідеологією.

Дискусія виникла навколо пункту про двопалатний парламент і про способи прийняття Конституції: чи її має схвалити Верховна Рада, чи проєкт має бути винесений на всенародне обговорення, а чи це зробить спеціяльна конституційна асамблея.

Обговорено також зміни і доповнення до закону України „Про статус Автономної Республіки Крим". Голосування з приводу кожної статті закону відбулося поіменно. Назву закону змінено на таку: „Про розмежування повноважень між органами державної влади України та Республіки Крим". Згідно закону кожен громадянин Республіки Крим є громадянином України. Територія Республіки Крим не може бути змінена або передана до іншої держави без згоди Верховної Ради України та Верховної Ради Криму. Україна виступає гарантом правового статусу Республіки Крим. В ухваленій постанові зазначено, що закон про зміни і доповнення буде введений в дію після того, як Верховна Рада Криму узгодить Конституцію України і чинним законодавством свої законодавчі акти, Конституцію Криму та скасує закон, який передбачає проведення референдуму у Криму.

МИТРОПОЛИТ ФІЛАРЕТ ВИЇХАВ ДО СТАМБУЛУ

Київ (УНІАР). — Звідси 30-го червня митрополит Київський Філарет УПЦ разом з митрополитом Переяславським та Січеславським Антонієм УАПЦ вилетів до Стамбулу для зустрічі із Вселенським Патріярхом Варфоломеєм. А в цей час вірні, священики та ієрархи УПЦ, які підтримують митрополита Володимира (Сабодана), пікетують Верховну Раду України, вимагаючи визнати незаконними повноваження митрополита Філарета.

Головою Шкільної Ради переобрано д-ра Євгена Федоренка

Ню Йорк. — В днях від 19-го до 21-го червня ц. р. відбулися Загальні збори Шкільної Ради в приміщеннях Сант Джан Фішер коледжі біля Рочестеру, Н. Й. Це були, свого роду, епохальні Загальні збори, які відбувалися в часі існуючої незалежної української демократичної держави.

Д-р Євген Федоренко, переобраний голова Шкільної Ради.

У спокійній та речевій атмосфері проходили наради та дискусії цих епохальних зборів. Зі звіту голови Шкільної Ради д-ра Євгена Федоренка присутні довідалися про велику пророблену працю, яку провела Шкільна Рада за останні три роки. Обговорено поважні питання, що виникають тепер у рідному шкільництві: це проблеми еволюції і процесу існування та розвитку рідного шкільництва в діяспорі. Головною з них є проблема, яка тягне за собою всі інші великим ланцюгом: програми, підручники, методи навчання, педагогічні дорадники, директори, вчителі тощо.

Шкільна Рада також старалася допомогти закріпленню шкільного навчання та національної школи на рідних землях. Головні осяги такої співпраці можемо бачити в таких питаннях: налагодження співпраці з централею Товариства Української мови „Просвіта" та з Міністерством освіти України — обласними відділами, широке листування з окремими школами з різних областей України та масова висилка українських підручників до шкіл України, що осягнула вже кількатисячну кількість на загальну суму 120,000.00 долярів. Також треба підкреслити важливу ролю Шкільної Ради у виданні нових підручників для 1—4-ої кляси — Букваря та читанок для учнів, учителів і батьків на Україні. Щиро й по-діловому було представлено й внутрішню проблематику рідного шкільництва, ситуацію по школах та зв'язки з Шкільною Радою.

Д-рові Є. Федоренкові, уступаючому голові Шкільної Ради, висловили особливе признання та подяку за велику працю у звітовому періоді.

Д-ра Є. Федоренка одноголосно переобрано головою Шкільної Ради на нову трирічну каденцію (1992—1995), а Управу Шкільної Ради обрано в такому складі: заступники голови: д-р Гурин, мгр Атанас Кобрин, майор Петро Содоль, інж. Олександер Пришляк, секретарі: мгр Павлина Андрієнко-Данчук (протокольний), Наталія Канюга (кореспонденційний); фінансовий референт — Маруся Данчук-Решітник; скарбник — мгр Атанас Кобрин; члени Управи: Теодозія Дубей, д-р Олександер Лужницький, д-р Євген Небеш, мгр Іван Кобаса — голова Контрольної комісії, д-р Степан Воляник — голова Товариського Суду.

Загальні збори привітали: СКВОР, КВОР, УККА, УАКРада, ККДУ, почес-

(Закінчення на стор. 3)

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ РОСІЇ ПЕРЕСТЕРІГАЄ ПЕРЕД ДЕРЖАВНИМ ПЕРЕВОРОТОМ

Москва. — В інтерв'ю московській газеті „Известія" міністер закордонних справ Росії Андрей Козирєв заявив, що в країні існує загроза антидемократичного перевороту. На його думку, ця загроза може здійснитися або під приводом „чергового з'їзду КПСС", або шляхом апаратного реваншу. Козирєв підкреслив, що доля Росії вирішується тепер „не в Придністров'ї, не в Осетії, а в Москві, в центрі державної влади". Відповідаючи на запитання, що треба зробити, щоб уникнути такого небажаного розвитку подій, міністер сказав: „Або російське суспільство зуміє знову, як у серпні, відкинути шлях ҐКЧП і стиснувши зуби, йти вперед демократичною дорогою, поєднуючи твердість зі стриманістю, делікатністю підходів, або ми, так і не розв'язавши жодного міжнаціонального конфлікту, перенесемо сюди, в Росію, і Придністров'я, і Осетію".

Козирєв вважає, що теперішні події в Росії „є подібними до 1933 року в Німеччині, коли частина демократів стала переходити на націоналістичні позиції". Козирєв відзначив також, що в країні „піднімає голову партія війни, партія необільшовизму".

Повертаючись знову до теми унеможливлення перевороту, Козирєв висловив припущення, що „можливо, є доцільною реформа наших силових структур, колишнього КГБ і воєнних відомств".

З точки зору провідника зовнішньополітичної лінії, в теперішній ситуації „залишається надіятися тільки на президента. Він є єдиною скелею, єдиною реальною силою, що протистоїть течії, і ми всі повинні згуртуватися навколо нього".

КРАЇНИ ПРИБАЛТИКИ ВИМАГАЮТЬ ВИВЕДЕННЯ КОЛИШНЬОГО СОВЄТСЬКОГО ВІЙСЬКА

Гельсінкі, Фінляндія. — Присутність колишнього совєтського війська на території Латвії, Литви і Естонії ставить під загрозу зустріч у фінській столиці президента ЗСА Джорджа Буша, російського президента Бориса Єльцина і голів урядів інших країн — учасників наради у справі безпеки і співробітництва в Европі. Ця зустріч повинна відбутися в липні.

„Це найбільша проблема, яку треба вирішити", — сказав журналістам голова англійської делегації Дейвид Джонсон, який бере участь в підготовці разом з головами інших делегацій у підготові комунікату, щоб його повинні підписати голови урядів.

Естонія, Латвія і Литва вимагають, щоб у текст комунікату був внесений пункт про виведення „чужинецького війська" з їх територій. Вимогу трьох країн Прибалтики підтримали всім інших европейських країн — Австрія, Данія, Ісляндія, Ліхтенштайн, Норвегія, Фінляндія, Швайцарія і Швеція.

У заяві цих 11-ох европейських держав говориться: „Ми закликаємо учасників наради у справі безпеки і співробітництва в Европі включити в текст комунікату пункт про дату виведення чужинецького війська з території Балтійських країн".

Дипломати ряду західних країн висловили здогад, що Росія, яка несе відповідальність за колишнє совєтське військо в Литві, Латвії й Естонії, виступить проти включення подібної вимоги в текст комунікату. Однак голова делегації Німеччини Вільгельм Гойнк сказав, що справу про виведення чужинецького війська не можна ігнорувати: „щось в комунікаті повинно бути сказано про це".

Кореспондент пресового агентства АП у Гельсінкі Матті Гуухтанен повідомив, що йому не вдалося зв'язатися з представниками Росії, щоб попросити їх прокоментувати дану ситуацію.

Виставки — складові частини програми Союзівки

Кергонксон, Н.Й. (Г. Колесса). — Як уже повідомлялося в нашому щоденнику, на оселі УНСоюзу Союзівці незабаром відбудеться відкриття нового літнього сезону. Гостям буде представлена цікава та різноманітна програма, складовою частиною якої будуть три виставки — писанок авторства Валентини Безней, ґерданів та вишивок Євгенії Воробкевич та образів Олександра Ткаченка. Координатор виставок — Соня Семанишин.

Валентина Безней походить із Запоріжжя. Прибувши у 1950 році до ЗСА, виростала в стейті Ню Йорк, а потім переїхала з родиною до Даллас, Тек., Тоді Валентина з синами почала робити писанки.

Творчість В. Безней отримала признання, коли її писанки були вибрані для експонування на мистецькій виставці, присвяченій 150-літтю Тексасу (1986-87). В 1987 році писанки отримали нагороду об'єднання „500, Inc." в Даллас. Роком пізніше В. Безней брала участь у „Kitchens and Cultures Exhibit". В 1990 році на мистецькому показі в Рочестері, Н. Й. писанки В. Безней отримали нагороду „Мерит".

Євгенія Воробкевич народилася у Львові; у віці 7 років прибула до ЗСА. Закінчила Ратґерський університет, отримавши ступінь магістра і протягом 25-ти років працювала викладачем німецької та еспанської мов. **Вишивки Є. Воробкевич отримали багато нагород** на виставках в Рочестері, Миш. Ґердани — відносно новий вид творчости Є. Воробкевич, але також заслуговує увагу та приз-

(Закінчення на стор. 3)

Придністров'я будуватиме незалежну державу

Москва. — „Бачачи небажання керівництва Молдови вирішити конфлікт цивілізованим способом, Придністровська Молдавська республіка віднині буде самостійно будувати незалежну, суверенну державу". Таку заяву зробив від імени республіки перед журналістами на пресовій конференції віцепрезидент Придністров'я Алєксандер Караман.

Як було сказано на зустрічі з журналістами, вночі з 30-го червня на 1-ше липня військові формування Молдови, порушивши домовленість про перемир'я, досягнуту на чотиристоронній зустрічі у Стамбулі, відкрили вогонь по населених пунктах Придністров'я. В результаті знову пролилася кров. Виступаючі підкреслювали, що за час конфлікту зі сторони Придністров'я загинуло вже понад 1,000 і поранено коло 3,000 осіб.

Журналістам продемонстрували документи і фотографії, які, на думку учасників придністровської делегації, підтверджують, що у бойових діях на стороні Молдови бере участь бойова техніка, військові спеціялісти, дорадники і вояки румунської армії.

За день до пресової конференції з гармат і мінометів було обстріляне місто Бендери. В результаті обстрілу виникла пожежа на міській торговельній базі. В той же час у Бендери, вивізши свої родини в Росію і Україну, повернулося понад 2,000 чоловіків, щоб стати на захист міста.

Відповідаючи на запитання про участь місії ООН у вирішенні збройного конфлікту, А. Караман висловив незадоволення працею спостерігачів цієї організації. Делегація Придністров'я висловила також здивування і протест у зв'язку з тим, що на чотиристоронніх переговорах у Стамбулі не знайшлося місця для одної з зацікавлених сторін — Придністровської Молдавської республіки.

1-го липня парламент Молдови вибрав прем'єр-міністра Андрея Сангелі, який працював раніше міністром сільського господарства Молдови.

Два українські військові літаки осіли в Кензас Ситі

Кензас Сіті, Кен. — Місцева преса широко описувала несподівану зустріч віч-на-віч із двома українськими **військовими літаками** типу МІГ-29, які приземлилися на летовищі, щоб набрати пального. Їх супроводили два військові літаки американські типу Ф-16. Українські літаки були в дорозі з'їздія на летунський показ в Ґудленд, Кен. Літаки провадять пол. Микола Коваль і пол. Валерій Солошенко. М. Коваль, що вже є 2 роки на військовій летунській службі, заявив, як і американські співтоварищі і ціле населення Кензас Сіті, що ніколи не сподівався летіти воєнним літаком у мирній місії в ЗСА.

Прилет літаків, як описує місцева преса, викликав велику сенсацію та населення численно з'їхалося на летовище, щоб подивляти перші військові українські літаки з написом Україна та помальовані українськими національними барвами. Як завважує американський журналіст Тім О'Коннор прилет українських військових літаків на такий мирний показ до ЗСА є доказом, як скоро тепер все у світі зміняється, коли молода українська держава, що існує несповна один рік має вже свої летунські військові сили. Затримка обох літаків на летовищі в Кензас Сіті була лише дві години, але викликала належну сенсацію, широку статтю і дві знимки в газеті „The Kansas Sity Star".

УКРАЇНСЬКІ ДЕРМАТОЛОГИ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У СВІТОВОМУ КОНҐРЕСІ

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Р.Р.) — Незвичайні гості з України завітали нині до редакції. Це — заслуженний працівник вищої школи, доктор медичних наук, професор, проректор з наукової праці, завідуючий катедрою дерматології і венерології Київського медичного інституту Володимир Коляденко та науковець катедри дерматології КМІ Володимир Король, який працює над цікавим і важливим відкриттям в галузі ефективного лікування шкірних хвороб. Вони прийшли до редакції в товаристві не менш приємної та відомої в діяспорі доктора Іні Гікавої з Вірджінії, яка також є учасницею Всесвітнього Конгресу лікарів-дерматологів.

Під час відвідин у „Свободі". Сидять (зліва): д-р В. Король, д-р Іня Гікава і проф. В. Коляденко.

У днях з 12-го до 18-го червня понад 9,000 дерматологів з різних країн світу зібралися в Ню Йорку на свій 18-ий Конгрес, щоб обговорити актуальні пекучі проблеми хвороби СНІД (АІДС) та поділитися теоретичними і практичними досягненнями у вивченні різних захворювань шкіри, метод їх лікування, продемонструвати нові ліки, медичну апаратуру тощо.

Доктор Іня Гікава, яка є дуже кваліфікованим дерматологом, надзвичайно обізнана в найновіших методах діягностики і лікування і має чималі наукові здібності, розповіла, що учасники Всесвітнього Конгресу лікарів-дерматологів високо оцінили доповіді професора В. Коляденка і доктора В. Короля, їхні досягнення в розвитку медицини, як також і досягнення Київського Медичного Інституту.

Гості про себе дають скупі інформації, та коли мова зайшла про їхній інститут, вони пожвавлюються і з гордістю розповідають, що КМІ минулого року відзначив своє 150-річчя і давно прославився працями видатних науковців, в тому числі дерматологів. Скажімо, професор Петро Нікольський ще в 1901 році доповідав у Парижі про успішне діягностування пухирчатки. Добре відомі, принаймні в Европі, видатні праці проф. Івана Потоцького та й багатьох інших науковців, яким, на жаль, протягом багатьох десятиліть шлях на міжнародні конференції був закритий.

Нині, після здобуття Україною незалежности, ситуація поліпшилася і вони вперше дістали змогу взяти участь у такому важливому лікарському форумі, поспілкуватися з колегами-дерматологами на світовому рівні, довідатися над чим працюють і розповісти

(Закінчення на стор. 3)

ЗУСТРІЧ З ДИПЛОМАТАМИ

Філядельфія. — Тут в неділю, 12-го липня о год. 4-ій по полудні відбудеться зустріч української громадськости з Амбасадором України до ЗСА д-ром Олегом Білорусом та представником України до Організації Об'єднаних Націй Віктором Батюком. Амбасадор Білорус виголосить доповідь про перші зовнішньополітичні кроки незалежної України та перспективи на майбутнє, В. Батюк поговорить про дипломатичну працю при ООН.

Зустріч відбудеться в Українському Культурно-Освітньому Центрі Філядельфії.

Дипломати прибудуть до Філядельфії у супроводі д-ра Степана Вороха, голови Фундації Піддержки Дипломатичних Представництв України. Вищеназваний виступ спонзорує Філядельфійський Комітет Руху.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 30-ГО ЧЕРВНЯ, депутати Верховної Ради України внесли зміни у текст закону „Про поділ повноважень між органами державної влади України і республіки Крим", надавши півострові велику автономію. Прийняття цього закону позбавляє Крим необхідности проводити призначений на 2-ге серпня референдум щодо незалежности. Голова Верховної Ради Республіки Крим Ніколай Баґров сказав з приводу поправок, що „тепер весь світ побачить, як можна врегулювати конфлікт мирними засобами". Тим часом відомий український законодавець Іван Заєць заявив, що поправки до закону про Крим викличуть хвилю сепаратизму в інших районах України, зокрема в Донбасі.

З ХОРВАТІЇ НАДХОДЯТЬ повідомлення, що не зважаючи на присутність в республіці 14-тисячного контингенту „голубих касок" ООН, воєнні дії продовжуються. Серби знову обстріляли порт Дубровнік. У висліді останнього 6-годинного обстрілу загинуло 4 і поранено 12 осіб. Згідно з даними боснійського керівництва, від початку війни в Боснії загинуло 7,400 осіб.

У ВІВТОРОК, 30-ГО ЧЕРВНЯ, в ліванському місті Сайді було вбито Анвара Маді, командира міліції Фатаґ — одної з найбільш войовничих фракцій Палестинської Визвольної Організації.

В СЕРЕДУ, 1-ГО ЛИПНЯ, польський парлямент розпочав обговорення проєкту закону про аборти. Відомо, що в комуністичній Польщі вони були дозволені. Католицька Церква виступає за цілковиту заборону абортів, вважаючи їх різновидом вбивства.

З уваги на Свято Незалежности Америки, яке припадає в цьому році на суботу, 4-го липня, „Свобода" не появиться з датою суботи. У п'ятницю, 3-го липня, бюра Головного Уряду і видавництва „Свобода" будуть закриті. Чергове число газети друкуватиметься у понеділок, 6-го з датою вівтірка, 7-го липня. — Ред.

З АМЕРИЦІ

ПРЕДСТАВНИК ДЕПАРТАМЕНТУ сільського господарства повідомив, що підготовляється виступ Джорджа Буша, в якому Президент має намір звернутися з закликом прискорити процес надання Росії 300 млн. дол. в кредит для купівлі у ЗСА сільськогосподарської продукції. Ця заява прозвучала менш ніж за тиждень до початку зустрічі голів країн „великої сімки" у Мюнхені, де будуть обговорюватися справи надання допомоги Росії та іншим країнам СНД. На зустрічі буде присутній Борис Єльцин. 300-мільйонний кредит — це частина з 600 млн. дол., який Буш обіцяв передати у травні. Перші 300 млн. дол. Росія вже дістала і використала більшу частину на купівлю американської пшениці і кукурудзи.

СПІВРОБІТНИКИ АҐЕНТСТВА новин ЮПІ, яке торік оголосило про банкротство і звернулося в суд для захисту від кредиторів, погодилися на умову, яку запропонував агентству потенційний покупець — компанія „Мидл Іст бродкастінг лімітед". Про це повідомив віцепрезидент ЮПІ Стіві Гаймен. ЮПІ зазнає втрат протягом останніх 30 років і заборгував своїм кредиторам 60 мільйонів долярів.

КОЛИШНІЙ АМБАСАДОР ЗСА в СССР Малколм Тун і російський генерал-полковник резерви Дмітрій Волкогонов є співголовами комісії у справі розшуку американців, які пропали безвісти на полях Другої світової, Корейської і В'єтнамської війн і могли бути доставлені в СССР. У неділю, 28-го червня, Д. Волкогонов і М. Тун виступили у телевізійній програмі „Панорама" і звернулися до телевізійних глядачів з закликом телефонувати на вказане число телефону і повідомляти все, що знають, про долю полонених американців. Д. Волкогонов додав, що „міністерство безпеки Росії знає більше, ніж інші, про долю американських військовополонених у колишньому СССР, але не хоче говорити".

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до Фонду Відродження України — УНС, вплинуло від членів УНС до четверга, 2-го липня 11,767 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

309,815.37

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Погані методи виборчої кампанії у ЗСА

Процедура кожноразових президентських виборів в Америці надзвичайно довга і страшенно складна. Вона вимагає мільйонів долярів на роз'їзди й аґітацію, великого труду і загартованих нервів. Але ще гіршою сторінкою таких виборів є сутня виборча кампанія. У теорії кожний кандидат має з'ясувати виборцям своє політичне обличчя і становище до всіх актуальних проблем внутрішньої і закордонної політики. У практиці маємо жалюгідну демагогію з обіцянками, яких не можна здійснити, і особисте дискредитування суперника. Кілька днів тому „Вашінґтон Пост" приніс вістку, що більйонер з Тексасу Росс Перо, який кандидує на президента, як „незалежний", від кількох літ стежить за приватним життям президента Джорджа Буша і його трьох дітей, винайнявши собі для такої роботи платних приватних детективів. Президент Буш, який тримався тактики не згадувати у виступах Перо, вперше різко виступив проти такої поведінки. Він, Буш, „випросив" собі, щоб Перо стежив за його чесними дітьми.

Може Джордж Буш комусь подобався або ні. Українці не мають причини захоплюватися ним, тямлячи його промову у Києві 1-го серпня минулого року, в якій він гін до відзискання державної волі назвав самогубним націоналізмом". Але Буш — державний муж великого формату, реаліст, який вміє направляти зроблені помилки — і він зробив це у відношенні до України. Не йдеться навіть про його особу, а про те, що кандидат на президента дозволяє собі наймати приватних детективів, щоб стежили за урядуючим Президентом і його дітьми, бо може знайдуть щось, що можна буде використати для дискредитації Буша, як суперника у виборах!

У західньоевропейському світі така штука була би неможлива, — то її ніхто не видумав би. „В Америці все можливе". Але та історія кинула погане світло на Перо, як — видно — людину, яка не рахується з ніким і нічим та нехтує принципами етики у політиці і вважає, що він „має право", адже в нього — гроші. Перо дотепер не з'ясував свого підходу ні до однієї проблеми внутрішнього чи закордонно-політичного характеру. Коли його спитали, яке його відношення до Єльцина під час минулотижневої візити Єльцина у Вашінґтоні — Перо легковажно махнув рукою: „Я до такої комедії не буду втручатися". Так, частинно це була комедія, але по суті це була проблема спокою чи анархії у найбільшій східньоевропейській державі і по суті це була проблема цілого Сходу Европи. Легковажний порух рукою Перо потверджує острах, що той багач з Тексасу — добрий бізнесмен, але нічого не знає про сучасну міжнародну проблематику і — можливо — не знає навіть про існування України. Психологи називають це „ароґанцією гроша".

Наведено вгорі тільки один приклад на погані методи передвиборчої кампанії. Демократичний Конґрес, який підтримує кандидатуру демократичного губернатора стейту Арканзас Билла Клінтона, акуратно тепер відігрів призабуту аферу „Іран-контрас" і подбав про обвинувачення у кривоприсязі колишнього секретаря оборони за президентури Роналда Реґена Каспера Вайнберґера. Ціль цієї гри — кинути тінь на Буша, як віцепрезидента Реґена. У термінології демократів афера „Іран-контрас" — це невибачливий „скандал". Ніякого скандалу не було, бо продано один транспорт зброї Іранові, щоб вона помогла звільнити схоплених мусулманськими „фундаменталістами" американських закладників і отримані гроші дано протикомуністичним партизанам у Нікараґуа. Але в очах демократів — це був скандал і злочин, бо демократична більшість у Палаті Репрезентантів рішила була більше отих партизанів не субвенціонувати. Але акція підтримування Америкою протикомуністичного руху Нікараґуа таки принесла користь, бо перші демократичні тамтешні вибори провалили лівацьку диктатуру.

Цікаво, що поважні діячі Демократичної партії несвідомі, що їхня кампанія проти президента Ричарда Ніксона за „Вотерґейтський скандал" і кампанія проти Реґена та частинно Джорджа Буша за „скандал" Іран-контрас — знайшли у Західній Европі препоганий відгук. Люди в Західній Европі не розуміють, ніхто нікому нічого не вкрав, нікого не забили, а роздувають неповажні епізоди до такої міри, що валять доброго президента. Таке можливе тільки в Америці.

Олександер Серафин

ЯКІ КОРИСТІ УКРАЇНІ З ВІДВІДИН ЄЛЬЦИНА?

Відгомін оплесків промов Єльцина в Америці ще далі можна почути в Вашінґтоні, Оттаві та відчути в американській і канадській пресах. Його візита була надзвичайно добре підготовлена з обох сторін. ЗСА задоволені, головно з договору про обмеження ядерної зброї, а Росія з економічних договорів та обіцянок про які Єльцинові найбільше йдеться, щоб підсилити економічні реформи.

Переглядаючи ці економічні договори і обіцянки Америки і Канади, можна добачити також в них користі для України. Україна скористає з візити Єльцина не тому, що він щось для неї виєднав, але тому, що деякі умови його договору відносяться також до інших нових країн Східньої Европи, які постали на руїнах совєтської імперії. Треба підкреслити, що в цьому не є окрема заслуга Єльцина, а прямо збіг обставин та характер деяких договорів і обіцянок.

Україна стала членом Міжнародного валютного фонду (МВФ) і зможе користати з його позичок, що їх він видає, якщо задовольнить приписані вимоги. Ці вимоги головно стосуються до економічних реформ. Україна цих вимог не може ще тепер вдоволити, бо економічні реформи в Україні щойно починаються реалізувати і то навіть дуже повільно — більше на папері ніж на ділі. Віримо, що вони наберуть швидкости і конкретного змісту в близькому майбутньому і задовольнять більшість вимог МВФ, і тоді зможе позичати. Це тільки перша половина справи.

Друга фаза справи залежить від МВФ — він мусить мати достатні фонди. Щоб задовольнити попит на позички, МВФ рішив ще в травні 1990 року піднести свій капітал до 180 більйонів долярів, тобто на 60 більйонів долярів. З цього збільшення припадає 12 більйонів на ЗСА. З огляду на економічний занепад і перевибори в ЗСА, Адміністрація в Вашінґтоні не робила окремих старань, щоб Конґрес затвердив цю суму. Візита Єльцина до Америки вплинула дуже позитивно на Конґрес і є можливість, що він схвалить підвищення до МВФ та інші пропозиції Адміністрації відносно допомогти Східній Европі. Без збільшення капіталу Фонду на 60 більйонів долярів, ледве чи вистачить задовольнити потреби самої Росії.

Колишній СССР побудував у Вашінґтоні нову амбасаду, яку ЗСА „заморозили" аж доки не розв'яжуться справи американської нової амбасади в Москві, будова якої перервано з причини вмурованої в ній електроніки для підслуховування розмов. Деякі домовлення були зроблені під час зустрічі з Єльциним відносно обох амбасад. Вашінґтонські нові будинки будуть для вжитку колишніх республік. Є підстави домагатися певних компенсацій з цього і для України.

Україна зобов'язалася разом з іншими колишніми республіками сплатити Заходові заборгованість СССР у висоті між 60 і 80 більйонів долярів. Єльцин старається відкласти платність цього боргу на два до трьох років. Ясно, — це також в користь України. Остаточне рішення в цій справі може бути на засіданні „великої сімки", яке пічнеться з початком липня ц. р. в Мюнхені.

Економічна допомога, яку остаточно дасть Захід Росії промостить шлях для допомоги Україні, як теж іншим сусідам. Чи вона буде пропорційна, до інших важко твердити, що так. Одначе, це дає підставу думати, що Захід старатиметься бути об'єктивним, бо не може і не має причини займати інше становище на світовій арені.

Під час розмов Єльцина в Оттаві, Канада підвищила з 25 до 100 мільйонів канадських долярів свою технічну допомогу колишнім республікам протягом трьох років. На жаль, дві треті цієї суми припаде Росії.

Канада також дасть протягом трьох років 30 міль. канадських долярів допомоги для удосконалення нуклеарних реакторів на території колишнього СССР.

Мусимо погодитися з фактом, що Росія своєю величиною і зв'язками користається більшими впливами у Вашінґтоні і в світі взагалі. Всякі економічні полегші уділені їй, стосуватимуться також до інших нових країн Східньої Европи. Не можемо сподіватися, щоб Україна промощувала шляхи на міжнародній арені своїм сусідам. Це не розумне і також не реальне. Ми не повинні дивуватися чи турбуватися тим, що Росія має більші впливи, але ми повинні правно використовувати всі можливості, які вона зробить в політиці з Заходом, для добра України.

Д-р Ян Хойнацький

В 150-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИКОЛИ ЛИСЕНКА

Цього року 22-го березня, припадає 150-ліття, з дня народження великого українського композитора, етнографа і публіциста, Миколи Лисенка. Народився він 22-го березня 1842 року, на Полтавщині, в селі Гриньках, а помер він 6-го листопада, 1912 року в Києві.

У короткому перегляді побачимо його композиторську, етнографічну і видавничу працю, а також його значіння для української культури. Його музична творчість мала великий вплив на композиторів як східньої так і західньої України. Тут варто задуматися над осягами Миколи Лисенка в музиці, бо такого композитора в теперішніх часах як був він, більше не знайдемо.

Микола Лисенко, учень консерваторії в Липську, (18 місяців), учитель музики в Києві, студії доповнював пізніше в Петербурзі, в Римського-Корсака. Заслугою Миколи Лисенка є винесення української музики з дилентантизму на височину артистичної техніки. Стиль його музики є стилем романтика, який спирається все на народній пісні. Найвищу вартість мають його композиції вокальні, це є 83 пісень до слів „Кобзаря", Тараса Г. Шевченка. Зібрані народні пісні, „кантати" і опери: „Різдвяна Ніч" (1874), „Утоплена" (1881), „Тарас Бульба" (1890), „Ноктюрн" (1912), а тоді дитячі опери: „Коза Дереза" (1888, „Пан Коцький" (1891), „Зима і Весна" (1892), а також „Наталка Полтавка" до слів Котляревського. Менше значіння мають композиції фортепіянні. Лисенко дав підставу під етнографію української пісні в праці — „Думки і пісні Кобзаря Остапа Вересея" (1877) році.

Вартість і значіння Лисенка в розбудові української музичної культури є надзвичайно велика і багатогранна. В своєму музичному житті він ніколи не створив спеціяльної школи (в значінню музичного стилю), ані не написав твору в світовому маштабі. Одначе, він створив музичну культуру, оперту на українській народній пісні. Будучи 18 місяців в Липську, він не пересяк ідеями і формами західньої музики, залишився українцем, а твори Т. Г. Шевченка були його ідеалом. То і він написав 83 пісні-музику до слів „Кобзаря". Для українського народу створив підставу до української етнографії, а яко композитор виніс українську народну пісню на верхів'я. Українська народна пісня перед Лисенком ставала вже призабутою, загибаючою, то власне він витягнув її з темряви і забуття і поставив її на високому рівні і доказав, що в тій народній пісні є дзеркало нашої музичної культури. Для того кожен, хто любить народну пісню, повинен собі усвідомити — що вона означає, що вона собою представляє.

Надзвичайно важним для української культури була його діяльність. Бо крім Гулака Артемовського „Запорожець за Дунаєм", то такої музики як Лисенкова, ще не було. Його композиції були писані в дусі народно-українському, а його полем до праці була українська народна пісня. Крім музики до слів Т. Г. Шевченка „Кобзаря", Лисенко написав музику до слів І. Франка, Грінченка, Лесі Українки, і Олеся. Він також написав досить багато фортепіянових творів, з яких пробиває українська народна пісня. Ці твори не є такі добрі (в значінні музичному), є слабші від творів вокальних, але заслуга в цьому, що Лисенко започаткував фортепіянні твори, а його наслідники розбудували і уліпшили цю музику.

Лисенко, не тільки був українським композитором, але також і етнографом. Будучи на студіях в Липську, він видав першу збірку українських народних пісень до слів Т. Г. Шевченка „Кобзаря". В 1868—76 року, він зібрав матеріял до збірника української народної пісні. Написав кілька праць про українські пісні, думи і українські інструменти.

Тут я хочу підкреслити, що вокальні твори Бортнянського, Веделя і Березовського, писані на церковні теми, Росія (Москва), визнала тих трьох композиторів як „своїх" і також їх композиції. Одначе, творчість Миколи Лисенка відділює українську музику від російської. Лисенко — це талант український і його діяльність — то це є українська народна пісня. Деякі порівнюють Лисенка до Котляревського в літературі. Лисенка називають „батьком української музики", так як Котляревського називають „батьком українського письменництва". Одначе, на мою думку, я уважаю батьком українського письменства Т. Г. Шевченка, який описував життя кріпаків, їх долю і недолю, красу України і її фолкльору, а також ганив українських панів і їхню запроданість. Лисенко, уживає українську народну пісню і її красу, яка описує Україну і її фолкльор і переживання українського народу.

Вклад Тараса Шевченка і Миколи Лисенка в українську культуру є надзвичайно великий. Шевченко — поет духа, а Лисенко — „поет" музики. Кожний з них працював в своїй ділянці і кожний збагатив українську культуру.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про забутих людей

Недавно прийшов до нашої редакції лист з проханням подати, де живе одна із передових активісток жіночого руху тому, що лист писаний до цієї жінки повернувся; либонь подано не таку адресу. Коли питання як її найти постало перед нашим редакційним колективом, ніхто із нас не міг з певністю відразу сказати чи ця особа ще живе, чи вона вже може померла, бо майже всім нам було відомо, що ця людина була старшого віку та хвора.

Щоб упевнитися, що з цією жінкою, ми потелефонували до бюра Союзу Українок Америки. Але і там ніхто про неї не знав. Аж треба було шукати інформацій у голови СУА. Від неї ми врешті довідалися, що дана людина вже два роки тому померла.

Як дивно, адже ця жінка була відома одиниця спільноти — журналістка, письменниця та останні роки життя провела поза активним життям української громади, бо постарілась і захворіла. І чи не сором, що після її смерти ніхто із нас не міг пригадати, що з нею сталося — чи вже відійшла з того світу чи десь на самоті доживає віку. Яка коротка людська пам'ять...

Хтось із наших редакторів завважив, що так воно завжди є, що „хто з очей — цей і з думки". Але чи справді воно так мусить бути? Цей випадок, що доказав наявно, як ми швидко призабули оцю відому і активну для української справи людину, відразу насунув нам десятки прізвищ колись активних громадян, політиків, журналістів, письменників, осіб, які були дослівно на кожному зібранні, на кожній громадській імпрезі, які були у нашій спільноті шановані, а тепер навіть не знаємо, де вони живуть, що роблять і як доживають свої дні, колись корисні та сповнені посвяти для громади.

І посипались прізвища, яких, розуміється, тут не будемо перелічувати, але — все це імена таких, яких ми усі добре знали, як не з публічних виступів, то з преси, чи зі спільних громадських акцій. А при кожному поставало питання: „Що з ним сталося"? — на яке ніхто із співробітників нашого щоденника не міг відповісти.

І так про одного ми знали, що пройшов важку операцію, другий прав доподібно живе на „Вознесінні" у Філядельфії, інший — у невідомому старечому домі, а ще інший бореться з жахливою недугою Альцгаймера, таки дома під опікою вірної дружини.

Та все це забуті нами усіми люди ще за життя, залишені на поталу самоти, болю огірчення до долі, що не дозволила відійти в той час, коли вони були „чимось" і їх шанувала наша громада.

Ні, воно може не зовсім так трагічно, може їх згадають ще на... похоронах та будуть виголошувати прощальні промови, в яких більше будуть говорити про себе, як про померлого. А може частина громади, прочитавши посмертну оповістку на третій сторінці нашого щоденника, здивовано поспитає: „А то він все жив?"

Старість ніколи не була легка і приємна, але тепер, коли вона продовжується до пізнього віку, іноді несучи із собою важкі занедужання, здається стала для її жертв ще важчою, ще більш сповненою страждань.

Залишається єдиний вихід, щоб надто не відчувати старости, а це якмога найдовше іти впоряд активного життя, слідкувати за подіями, відмолоджуватися почуваннями, радіти цим, що Господь нам подарував пережити проголошення незалежности України і повторювати за Олесем: „Яка краса відродження країни"...

О-КА

ХОРВАТСЬКА АРМІЯ ВЕДЕ успішний наступ на контрольовані сербами території своєї республіки — в напрямі Книни, яку серби оголосили центром своєї автономії. На думку спостерігачів, серби в Книні можуть потрапити в таке ж становище, як боснійці в Сараєво. На сьогоднішній день серби, яких у Хорватії є тільки 12 відсотків, втримують третину території республіки.

Ів М. Самійленко

ПРЕСА В ОЦІНЦІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

21-ше листопада 1920 року залишається в історії українського народу, як одна із найбільш трагічних дат України XX століття. Це був день, коли уціліли і скривавлені в тяжких, нерівних і безперервних боях славні воїни Армії УНР, захищаючи кожну п'ядь рідної землі від багато переважаючих большевицьких орд кінної армії Котовського, — змушені були разом з урядом УНР опустити Україну і вийти на чужину — в екзиль.

У цей роковий день воїни УНР прощалися з батьківщиною, з окропленою кров'ю ворога зброєю, прощались з козацьким жупаном... Тоді ж на березі Збруча в Оріхівцях і у Підволочиську, Голова Держави і Головний Отаман Військ УНР, Симон Петлюра, разом з головою Ради Міністрів, А. Лівицьким та головним командуючим, ген. Михайло Омеляновичем Павленком, перебравши на праву сторону Збруча останнього воїна УНР попрямували до недалекого потяга.

Перед від'їздом всі вийшли з вагонів і разом з Урядом, верховною командою і присутніми воїнами, всі разом, звернулись до Господа Бога з молитвою „Отче Наш...", а потім залунав з громовою силою національний гимн „Ще не вмерла Україна..."

Так закінчилась трилітня епоха збройних змагань Армії УНР з окупантом. У цих кривавих змаганнях Армія УНР не капітулювала і не розпалась, а Уряд УНР не підписав жадного миру чи перемир'я. Натомість, устами леґендарного Симона Петлюри були виголошені багатозначущі слова історичної правди: „Під натиском переважаючих сил ворога, сказав він, та з огляду на несприяючу міжнародну ситуацію, ми відійшли на другу лінію наших бойових позицій". Далі, він підкреслив, що „Боротьба нашого народу не припиняється і не припинеться, нехай вона бере нові і нові жертви, але Україна незалежна — хоче того чи не хоче Европа, таки буде".

Слова гіркого докору, що їх тоді висловив С. Петлюра на адресу тогочасних лідерів Західньої Европи виразно говорять про короткозорість, цинічну байдужість та обурливу іґнорантність Антанти щодо боротьби українського народу за свої святі права, який стікаючи кров'ю в боротьбі з большевицьким аґресором Півночі, одночасно замкнув дорогу червоним ордам Москви, які спішили на допомогу комуністичним повстанням у Будапешті та в грудні 1919 року в Берліні.

Більше того, та ж Антанта відкликала в 1919 році всі свої війська з території Росії, — цим самим уможливила совєтській Росії кинути чисельні большевицькі сили на український фронт для остаточної окупації всієї України. Доказом такого недоброзичливого, якщо не ворожого ставлення Антанти до самостійницьких аспірацій українського народу є і той факт, що 14 точок Вільсона про право народів на державне самовизначення не добачили України. Україну вважала Антанта „внутрішньою справою Росії".

Як бачимо С. Петлюра велику увагу уділяв в будівництві української держави зовнішнім, себто міжнародним відносинам, бо ж „...ледве чи ми знайдемо, говорив він, в історії хоч один приклад, де якийсь народ звільнився від чужої влади та повернув би загублену державність тільки за допомогою своїх власних сил".

І тому, гасло „орієнтація тільки на свої власні сили", твердив він, „є слова без змісту і самооблудою, якими може послуговуватись... не державний одповідальний діяч".

Аналізуючи невдачі визвольних змагань, Симон Петлюра з жалем підкреслював, що „українська нація не змогла зреалізувати свого державного ідеалу в 1917—1920 років, то причиною цього було, між іншим, те, що українська політика не дописала українській стратегії". Військові завдання, говорив він, „провадились без запілля, без технічної бази, а в додаток і без жадної зовнішньої підтримки".

З цього досвіду ми повинні засвоїти науку для майбутнього, вона полягає у придбанні реальних, а не академічних симпатій серед впливових міжнародних чинників. Інтерес до України в найбільш впливових країнах світу треба шукати на базі реальних — взаємовигідних умовах. Для цього треба досконало знати договірного партнера — країну, яку він репрезентує. Чималу ролю має ширення української правди, ідей та аспірацій українського народу. Яскравим прикладом такої дипломатії може служити Декларація Больфура, що її предклав Вейцман Англії та конституція майбутнього Ізраїля, яку опрацював Брандеїз для здобуття підтримки Великобританії по стороні Ізраїля.

Як відомо окупант України віками намагався заховати, або спотворити правдиву історію України. Україну трактовано, як „органічну частину Росії". Пригадаймо пам'ятну промову С. Петлюри в „Трикутнику смерти" звернену до козаків-воїнів в Старо-Константинові в якій він сказав: „Ми вступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнати, як самостійну державу, ніхто не вважав наш народ, як окрему націю, Єдиною боротьбою, упертою безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її народ живе і бореться за своє право, за свободу і незалежність".

Ось чому С. Петлюра вважав ролю, як чужинецької так і української преси у світі для популяризації української справи дуже важливою. „Я переконаний, він говорив, що завдання української еміграції може бути здійсненим тільки в тому разі, коли візьметься вона до цього не поривчастими імпульсами, не розпорошеними і на власну руку окремими політичними гуртками, а по певному планові".

І тут треба визнати, що українська еміґрація, зокрема

(Закінчення на стор. 3)

В ІРАКУ РОЗПОЧАТО чергову кампанію арештів політичних опонентів режиму Саддама Гуссейна. В останні дні уряд Іраку посилив антизахідню пропаґанду, звинувативши воєнні летунські сили ЗСА і Великобританії у знищенні зернових складів на півночі країни. Це можна зрозуміти як підготову населення до чергового підвищення цін на хліб та інші харчі.

Виставки...

(Закінчення зі стор. 1)

нання.

Олександер Ткаченко народився в Кривому Розі. Він закінчив Дніпропетровську Мистецьку школу в 1972 році. З огляду на перепони, поставлені тодішньою системою, мистець довгий час не міг виставляти свої твори. Така можливість появилася щойно в 1988 році і з того часу творчість художника отримала широке признання. Його персональні виставки відбулися у 1988 році в Києві, в 1989-му — в Дніпропетровському, в 1990-му році у Варшаві та Торонто. Мистець також брав участь у багатьох групових виставках.

У справі інформацій про виставки на Союзівці слід звертатися до координатора Соні Семанишин (914) 626-5641.

Українські...

(Закінчення зі стор. 1)

про власні досягнення і проблеми, яких також не бракує.

Розповіли гості і про те, що ректор КМІ домагається перекваліфікування цього вищого закладу і створення на його базі Українського Медичного Університету. Це приємна новина, хоч для здійснення задуму доведеться багато попрацювати. Відбудеться переатестація професорів, викладачів, а міністер освіти Петро Таланчук має призначити комісію для перевірки рівня і правильности переатестацій. Діяльність КМІ виходить на вищий рівень, започатковується широкий обмін фахівцями і студентами з Польщею, Німеччиною, Бразилією, державами Близького Сходу, Африки тощо. Адже раніше Москва присилала до КМІ закордонних студентів, яким доводилося оплачувати житло і стипендії, а валюта за їхнє навчання залишалася в Москві. Нині Інститут матиме змогу сам розпоряджатися своїми фондами, яких покищо, можна сказати, не існує.

Науковці катедри дерматології багато уваги приділяють також вивченню впливу радіяції на організм людини і на шкіру зокрема. Досліди підтверджують, що під впливом радіонуклідів хвороби проходять важче і гірше піддаються лікуванню. Зростає число хворих на облисіння. Особи, що працюють в зоні підвищеної радіяції, мають на шкірі численні ліпоми (жировики). Виявлено випадки захворювання дітей на рак щитовидної залози, левкемії тощо.

Київські фахівці винайшли і розробили ориґінальні нові методи лікування, які дістали назви: еферентна терапія; магнетно-резонансна терапія, автором якої є професор Київського Університету Сергій Сітько. В Києві розпочали виготовлення спеціяльних сорбентів для очищення крови від радіонуклідів. Міністер охорони здоров'я Юрій Спіженко докладає багато зусиль і вживає заходів для збільшення виробництва ліків в Україні, оскільки фармацевтичні заводи колишнього СССР нині не постачають ліків в Україну.

Прощаючись, гості редакції, усіх, хто буде в Україні, запрошують відвідати Музей медицини при Київському Медичному Інституті. Музей має чудові колекції та експонати і віддзеркалює історію медичної школи України від прадавніх часів до наших днів. Подали й адресу: Україна, 252004 Київ-4, Бульвар Т. Шевченка, 13. Київський Медичний Інститут.

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ УКРАЇНА — АМЕРИКА ЗАКІНЧИВСЯ ВНІЧИЮ

Піскатавей, Н.Дж. — У суботу, 27-го червня, тут на Ратґерському стадіоні проходили футбольні змагання між Україною і ЗСА, на яких були присутні 11,815 глядачів. Суддями були Майкел Кавфілд (Ірляндія), Джеррі Аркемон й Аллен Бравн (обидва ЗСА) лінійні. В склад української дружини ввійшли такі футболісти: Помазун, Тритяк, Бондаренко, Никифоров, Покидко, Мороз, Цимбаляр, Ковалець, Гудименко, Гецько, Щербаков, Ватаманюк, Драгунов, тренер — Віктор Прокопенко. Американська дружина складалася з таких грачів: Меоля, Бальбоа, Дойл, Армстронґ, Клавійо, Квін, Міхалік, Миррей, Кіннер, Вермес, Виналда, Сорбер, Чанг і Мастерс. Тренером був Бора Мілютіновіч.

Перед змаганнями відбулася коротка врочиста церемонія: привітання гостей з України від ЮСФА і УСЦАК і вручення китиці квітів, в якому взяли участь Євген Чижович, Мирон Стебельський, члени танцювального ансамблю СУМ „Чайка" з Йонкерсу, а також представники Футбольної стейтової федерації, члени промоційної аґенції. Після відспівання українського і американського гимнів, що виконала Оксана Харук, почесного викопу м'яча амбасадором України у Вашінґтоні О. Білорусом, розпочалися ці історичні змагання.

1-10 хвилини. Гра розпочалася досить обережно, обидві дружини взаємно себе випробовували, адже вони ніколи перед тим не зустрічалися. На 6-ій хвилині українські футболісти першими створили критичну ситуацію під воротами ЗСА, яку, однак, воротар Меоля впевнено ліквідував. 10-25 хвилини. Американські футболісти провели кілька контратак, проте їх снайпери похопно й нецільно стріляли в напрямі воріт України. 25-45 хвилини. В 27 хвилині після наріжного викопу м'яча напад України створив вигідну на здобуття ґоля ситуацію, але очайдушні оборонці Дойл і Армстронґ шорстко повелися з Щербаковим, зваливши його з ніг. Цим разом, як і на протязі цілої зустрічі, суддя чомусь не помічав досить шорстку гру футболістів господарів. В 30-ій хвилині американці провели гарну акцію, вивели на зручну позицію снайпера Вермеса, одначе, він перестрілив понад поперечку воріт України. В 40-ій хвилині Никифоров провів швидкий рейд в підворіття ЗСА, міг стріляти по воротах господарів, але передав його добігаючому Щербакову, який був під щільною опікою оборонця і не зміг виконати завершального удару. Під час перерви на площі з'явився кольоритний танцювальний ансамбль СУМ „Чайка" з Йонкерс, який дуже ефективно розважав присутніх глядачів і заслужив на щедрі оплески.

46-60 хвилини. Гра продовжувалася досить рівно-рядно, більш дефензивно. В 62-ій хвилині Помазун, воротар збірної України, майстерно зареаґував на стріл Бальбоа, а кілька хвилин пізніше Меоля, воротар ЗСА енерґійно ліквідував небезпеку під своєю „твердинею", що її створили Гудименко і Гецько. 61-90 хвилини. Обидві дружини активізували акції, якими примушували воротарів до праці. Чудову і останню можливість здобути ґоля і виграти змагання мала збірна України в 87 хвилині, коли Щербаков вийшов сам-на-сам з Меолею, післав м'яч поруч нього, але він, на щастя господарів, пролетів на кілька інчів поза ціллю. Остаточно ця перша історична зустріч збірної України поза Батьківщиною закінчилася „сухим" вислідом 0:0.

Оцінюючи цей вислід, треба вважати його за успішний для збірної України, яка попавши в загадкові „перепетії" з одержанням віз, приїхала до ЗСА напередодні змагань, 24 години перед грою, без кількох своїх чільних футболістів, які не вспіли одержати віз. І взагалі для збірної України це були щойно другі змагання, як дружини, а збірна ЗСА грає разом вже кілька років і останньо в серії за Чашу Америки перемогла збірні Ірляндії і Портуґалії, та закінчила ремісом із репрезентацією Італії.

Перший виступ поза Україною треба уважати за велику перемогу футболу ще зовсім молодої держави, що бореться з різнорідними трудощами, спричиненими довгою неволею. І раптом — Україна з'явилася на міжнародній арені, збірна України виступає під своїм рідним блакитно-жовтим прапором, перед грою прозвучала мелодія нашого національного гимну „Ще не вмерла Україна". Тисячі симпатиків українського спорту прибули з різних навіть дуже віддалених міст ЗСА і Канади з блакитно-жовтими прапорами.

Так, це була велика і історична перемога України теж на спортовій ділянці і приємно, що її осягнуто спільними силами в краю і діяспорі, точніше УСЦАК. В цьому випадку зустріч відбулася завдяки кмітливим й завзятим діячам УСЦАК, в першу чергу, його ланкового футболу Євгена Чижовичам, що був призначений Проводом ЮСФА діловим директором цієї зустрічі. Тільки мале коло співробітників Є. Чижовича, знає, скільки перешкод довелося побороти, починаючи від нашого Державного департаменту і закінчуючи в бюрі американської амбасади в Москві, яке ще й досі займається видачою віз для громадян самостійної України. Як довго ще доведеться чекати на бюро віз в амбасаді ЗСА у Києві?

Підкинені якісь загадкові колоди збірній футболу України не тільки причинилися до її спізненого приїзду (щойно в п'ятницю), але ще в четвер виглядало, що якась невидима сила взагалі зірве приїзд. Довелося вдаватися до вищих кіл нашого Уряду, і щойно інтервенція канцелярії віцепрезидента ЗСА Д. Квейла перерішила долю цього першого виходу збірної України на міжнародну арену.

Після довгих і виснажливих днів боротьби по телефонах — Нюарк, Вашінґтон, Київ, Москва, Ню Йорк, Чикаґо було надзвичайно радісно вітати збірну молодих футболістів України на чолі з головою делеґації Євгеном Котельниковим, його заступником Анатолієм Біденком і тренером Віктором Прокопенком.

Тут їх привітали і взяли під свою опіку: Євген Чижович — діловий директор зустрічі, О. Твардовський — від УСЦАК, С. Палидович і Ю. Попель — від Комітету зустрічі. В часі перебування збірної в ЗСА нею теж опікувалися в різних ділянках: М. Стебельський — голова УСЦАК, О. Федаш — директор готелю Рамада, І. Бутрин — УККА, Я. Козак — УСО „Тризуб" і ряд інших осіб.

У суботу ввечорі після змагань відбулася зустріч з гостями з України у великій залі готелю Рамада в Іст Гановері, Н. Дж. Ведучий вечором С. Палидович привітав численних гостей і між ними амбасадора України у Вашінґтоні Олега Білоруса з дружиною, представників українських спортових осередків, організацій і окремих осіб, які виступали з привітальними словами до збірної футболу України. Між іншими, збірну ще раз вітали голова УСЦАК М. Стебельський, який при цій нагоді попросив фінансового референта О. Напору, вручити Футбольній федерації України з Фонду відродження спорту в Україні суму в 3,000 дол. Крім привіту, пожертву в сумі 500 дол. на Футбольну федерацію України передав від УСВТ „Ч.Січ" О. Твардовський, а також інші подарунки всім футболістам і їх провідникам. Директор готелю Рамада О. Федаш передав для Федерації цінну апаратуру для висвітлювання фільмових тасьм.

З великою увагою присутні прослухали змістовне слово амбасадора О. Білоруса, який влучно поєднав процеси відродження усіх ділянок життя в Україні з відродженням самостійного спорту і зокрема футболу.

Від імени футбольної делеґації з України подякував віцепрезидент Футбольної федерації України Євген Котельников, особливо Є. Чижовичеві за уможливлення приїзду до ЗСА, діячам УСЦАК, членам Ділового комітету і усім добрим людям, що причинилися до цього історичного виходу футбольної України на міжнародну арену.

Про цю історичну зустріч збірних футболу України — ЗСА обширно й надзвичайно прихильно писала американська місцева преса. такі впливові газети, як „Ню Йорк Таймс", „Ню Йорк Пост", „Стар Леджер" та інші.

Змагання передавала безпосередньо із стадіону каблева мережа „Спорт Ченал-Америка" по всій країні.

Головою...

(Закінчення зі стор. 1)

ний член Шкільної Ради д-р Едвард Жарський та інші.

У нарадах брали участь гості з України: Леонід Федорук — заступник голови Пресового центру при Верховній Раді; Лідія Корсун — директор Київської молодіжної бібліотеки, Марія Віхар, доктор фізико-математичних наук із Львова та Галина Теодорович — вчителька із Львова.

Загальні збори прийняли резолюцію з закликом до громадянства допомагати творити національну школу в Україні й поширювати Рідну Школу на поселеннях.

У суботу, 20-го червня, після Загальних зборів Шкільної Ради відбувся бенкет в 7-ій годині вечора у приміщенні цього ж коледжу.

Переобраний голова д-р Є. Федоренко відкрив бенкет і коротко поінформував про Загальні збори та представив новообрані керівні органи Шкільної Ради.

Директор школи Українознавства в Рочестері Петро Лещишин привітав представників організацій міста Рочестеру.

На бенкеті промовляв і читав свої вірші гість з України Леонід Федорук, Лідія Корсун привітала і подякувала Шкільній Раді за всебічну допомогу Україні.

Напередодні Загальних зборів, в п'ятницю, 19-го червня ц. р., відбувся З'їзд директорів і педагогічних дорадників, на якому детально обговорено співпрацю шкіл, ролю педагогічних дорадників та завдання Шкільної Ради.

Преса в оцінці...

(Закінчення зі стор. 2)

в ЗСА — центрі світової політики, хоч і зробила величезну працю в популяризації України, але не зуміла поставити себе на бажану висоту, не здобула належного впливу на урядову та пресову мережу Америки. Правда, в останній час, всупереч великим трудношам на сторінках провідної преси ЗСА здобувають певне місце українські вчені і політологи, як наприклад, проф. Р. Шпорлюк, проф. Б. Боцюрків, І. Каменецький та інші.

Питання відшукання знаних і впливових журналістів — симпатиків української справи серед провідної американської, і не лише американської справи залишається і далі в центрі наших турбот. В цій важливій і тяжкій ділянці, на дорозі якої ще й сьогодні стоять впливові антиукраїнські сили потрібні гігантські зусилля та спільна співпраця, як самостійницької преси в діяспорі так і преси сучасної України. Не забуваймо, що захована і спотворена ворогом правда про Україну становиться отрутою, яка працює лише на користь ворогів України.

Закріплення й розбудова української незалежної держави з кожного погляду є занадто тяжким завданням. Український народ і його провід стоять перед вирішальним іспитом. Передові країни світу, і в першу чергу Америка хочуть знати, — якої України ми хочемо? Вони хочуть знати — чи український народ може сам-собою управляти, втримувати стабільний мир і проґрес не лише у своїй країні, але і на сході Европи та відогравати позитивну ролю в басейні Середземного моря? Для цього, незважаючи на все інше, Україна мусить мати одну добре опрацьовану і далековидну зовнішню стратегію і політику.

Симон Петлюра завжди підкреслював, що „головною передумовою української державности лежить в самій українській нації, в її бажанні виявити організовану силу і волю..." За кілька днів перед трагічною смертю, він писав в листі до свого побратима по зброї в Канаду: „Ситуація в якій український народ очутився сьогодні, не є ні вічною, ні безнадійною. Змінити її у великій мірі залежить від напруження його зусиль. Треба працювать над цим всім і кожному в міру його максимального зусилля і можливостей. Цей час прийшов. Цього вимагає, як ніколи вся Україна". В цьому Симон Петлюра бачив єдиний шлях нашої перемоги.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ТАЇЛЯНДУ Ананд Паньярачун прийняв рішення розпустити нижню палату парляменту і призначити нові загальні вибори на 13-те вересня. На думку прем'єра, цей крок допоможе подолати політичну кризу, пов'язану з антиурядовими виступами в країні. Ананд пообіцяв, що його уряд зрезиґнує, тільки-но відбудуться нові вибори.

ПОДЯКА

Ректорат Українського Вільного Університету в Мюнхені та Управа Т-ва Приятелів УВУ

висловлюють щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям за грошеві пожертви в 1991 році на потреби і діяльність УВУ.

В німецьких марках склали:
Фундація УВУ в ЗСА, 51,482; Й. Гурлер, 20,000; проф. д-р П. Ґой, 12,000; Союз Українців у Великій Британії, 9,908.99; Ольга-Фільм, Фундація Роберт Бош, 5,000; проф. д-р Т. Б. Цюцюра, 4,300; Н. Пелех, 4,000; проф. д-р Гр. Васькович, 3,778.62; д-р Е. Гейґ, 2,000; С. Набока, 1,575; інж. Я. Недз, 1,065; д-р О. Трост, 1,000; Н. Н., 873; мґр В. Леник, 837; Т. і д-р Шафовал, Н. Н., 800; Л. Моль, 700; д-р М. Прокоп, 501.92; д-р В. Нойдекер, 500; Л. Литовченко, 350; д-р І. Жеґуц, 325; І. Гнатюк, д-р Г. Тідельманн, 300; Н. Н., 260.42; проф. Л. Жук, 240; А. Ґотюр, 148.50; проф. д-р В. Жила, М. Паламар, 135; проф. П. Цимбалістий, 125; Т. і Е. Гринів, о. І.Новак, д-р Ю. Дембський, Л. Гільтайчук, 100; д-р О. Кисілевська-Ткач; проф. О. Сенета, Н. Н., 75; І. Григорчук, 60; д-р О. Кушпета, Х. Кишакевич, П. Лунак, 20.
В канадських долярах:
Фундація УВУ в Канаді, 3,000;
На нев'янучий вінок в пам'ять Юлії Жук: 500, Л., Р. і І. Жук, та інші пожертви в пам'ять Юлії Жук, 1,215;
У пам'ять проф. д-р В. Янева: по 100 дол. проф. Л. Жук, д-р М. Антонович, В. Бродович, 50.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 29-го березня 1992 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАҐЕР

д-р прав

Михайло Снігурович

Похорон відбувся 3-го квітня 1992 р. з церкви св. Михаїла в Ню Гейвені, Конн. на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім тим, які віддали останню пошану покійному, тим, що довгими роками співпрацювали з ним та тим, які старалися йому помогти під час недуги. Крім того складаємо особливу подяку:

Всечеснішому о. совітникові Романові Ґолембі за духовну опіку, похоронні відправи та прощальну проповідь;

Г. і А. Ґінам і Г. і Ю. Андрусишинам за поміч в часі недуги покійного;

Проф. І. Телюкові, голові Відділу УККА в Ню Гейвені за організацію автобуса з Ню Гейвену до Гемптонбурґу на цвинтар, тим, що несли домовину, ведення тризни, написання і поміщення дописів про покійного у пресі та щирі слова на тризні;

Їх Ексцеленції Владиці Василеві Лостенові за вислови співчуття і молитви;

Президентові Українського Конґресового Комітету Америки Ігнатові Білинському за зворушливого листа і співчуття;

Головному Предсідникові Українського Народного Союзу Уляні Дячук і її чоловікові за щирі співчуття;

Екзекутивному директорові і віцепрезидентові УККА д-рові Аскольдові Лозинському за чудово виголошене прощальне слово від Екзекутиви УККА над могилою покійного;

Головному контролерові УНС Степанові Гавришеві, представникові Головного Уряду УНС за щирі слова співчуття під час тризни;

Миронові Мельникові, директорові „Рідної Школи" в Ню Гейвені за теплі слова прощання від „Рідної Школи" на тризні. Дякуємо „Рідній Школі" за квіти.

Інж. Володимирові Ґлові, голові Стейтової Ради УККА за щирі слова під час тризни;

Володимирові Василенкові, голові Відділів Округи УНС Ню Гейвену за щирі співчуття;

Інж. Миронові Троянові, голові пластової станиці в Ню Гейвені та представникові Т-ва за Патріярхат за вислови співчуття;

Степанові Дацівові, голові ООЧСУ і Відділу СУМА в Ню Гейвені за слова співчуття;

Д-рові Кизикові за асисту і спів під час похоронних обрядів.

Щиро дякуємо за пожертви, зложені на різні цілі замість квітів на могилу покійного.

На ПОМІЧ УКРАЇНІ зложили: о. Роман Ґолемба $10, М. Снігурович $40, проф. І. Телюк $30, Гнат Андрусишин $20, Михайло Студницький $10, Василь Мельник $5, Теодор Чабапа $10, Петро Бойчук $20, Василь Пелещук $20, Степан Дамів $20, Іван Румяк $20, Марія і Василь Юречко $20, д-р І. і Александра Кизик $25, д-р Мирослав Зелик $50, О. Безкоровайний $20, інж. Мирон і Надія Троян $20, Анна Любинська $10, Роман Романюк $20, Дт. Геннесі $5, Степан Гавриш $25, Марія Сова $10, Анна Білоус $10, Борис і Марія Вахна $30, Зеновія Снігурович, Квітослава і Павло Пшик $130, М. Лукомська $25, А. Смук $20, Віра Червак $20, інж. Ігор і Марія Зубрицькі $75. Б. В. Ґозницький, мол. $25, маестро Михайло Мороз $10.

На РОДУ зложили: Лев і Орися Марків $20, Роман Попель $20, Богдан і Марія Антонишин $20, Т-во за Патріярхат $20, Василь Ґіна $20, Анна і Григорій Ґіна $25, інж. Ігор і Марія Зубрицькі $50, Рома і Максим Тібодо $50, Евгенія Добчанська $15, П. Лабінька $25.

На ЧОРНОБИЛЬ зложила І. Лаврович $25.

На ЦЕРКВУ СВ. МИХАЇЛА зложили І. Бернардин і Тамара Ґало $25.

Працівники шпиталя в Лос Анджелес зложили $250 на медичні досліди.

Щиро дякуємо всім тим, що дали жертви на Святі Літургії за спокій душі покійного.

Дружина — МАРІЯ
Діти і внуки
Родина

Ділимося сумною і болючою вісткою з приятелями і знайомими, що 23-го червня 1992 р. відійшов від нас у вічність проживши 78 літ наш дорогий МУЖ, ТАТО, ДІДО, БРАТ, ШВАҐЕР і СТРИЙКО

бл. п.

МАТВІЙ ВАЦИК

з Тернополя

ПОХОРОН відбувся 25-го червня 1992 р. на українському католицькому цвинтарі св. Духа у Гемптонбутґу, Н. Й.

Горем прибиті:

дружина — МАРІЯ
доньки — НЕОНІЛЯ і НАДІЯ з родинами
братова — ЕВГЕНІЯ з родиною
брат — МИКОЛА з родиною

КОМІТЕТ ЗЕМЛЯКІВ СТАНИСЛАВІВЩИНИ

ділиться сумною вісткою, що 31-го травня 1992 р. в Монтреалі, Канада, несподівано відійшов у вічність

бл. п. мґр

ЕВГЕН ОРИЩУК

заступник Голови Центрального Комітету Станиславівщини, довголітній член управи, голова Комітету канадців-станиславівців та провідний член многих громадсько-політичних організацій.

Прощай дорогий земляче — хай рідний, вільний Станиславів присниться тобі, а привітна канадська земля стане легкою.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

Родині висловлюємо глибокі, скорботні співчуття —

УПРАВА КОМІТЕТУ СТАНИСЛАВІВЩИНИ

Градуаційний вечір абсольвентів рідної школи у Клівленді, Огайо

Таблью абітурієнтів опрацювала мисткиня Дарія Кульчицька, фото Дарії Говикович

Після матуральних іспитів 9-го—10-го травня (письмовий) та 16-го—17-го травня (усний), 331-го травня в приміщенні „Голидей Інн" у Стронґсвил, Огайо, відбувся градуаційний вечір цьогорічних абсольвентів Рідної Школи у Клівленді.

При участі понад 70 осіб за першим почесним столом зайняли місця: о. Андрій Гановський та члени іспитової комісії — голова та шкільний дорадник д-р Степан Воляник з дружиною Емілією, д-р Віроcлав Кость, директор школи, Софія Бура, заступник директора і вчителька української літератури, Ольга Загіней, вчителька української мови, д-р Люба Мелінишин, опікунка кляси та вчителька української культури, Ігор Мелінишин, вчитель географії України та Ігор Яцкевич, вчитель історії України.

Другий почесний стіл заповнили абсольвенти: Леся Гаврилко, Михась Ковальчик, Адріяна Крив'як, Павло Криса, Таня Купчак, Наталка Надозірна, Андрій Плеш, Ляриса Полянська, Микола Рожа, Андрій Федорів, Ляриса Штайнгаґен. Відсутним був Степан Цибик з приводу смерти в родині.

Вечір відкрила Дарія Федорів — голова батьківського комітету, підкреслюючи у своєму слові, що цьогорічний градуаційний вечір особливий, бо він випав на рік, в якому Україна стала незалежною державою. Саме це повинні градуанти запам'ятати на ціле своє життя.

З черги д-р Степан Воляник, голова іспитової комісії, звернувся із закликом до абсольвентів, щоб вони і в дальшому поглиблювали знання українознавства та включилися в майбутньому у працю розбудови української держави.

Д-р Віроcлав Кость, директор школи, підкреслив, що перед абсольвентами стоїть велике та відповідальне завдання, — допомагати Україні. В дальшому він з приємністю подав до відома, що 80 відсотків абсольвентів Рідної Школи у Клівленді покінчали високі школи, а це свідчить, що українська молодь воліє не дармувати, а здобувати знання.

Д-р Люба Мелінишин, опікунка кляси, звернула увагу абсольвентам, щоб вони, хоча тут народжені, ніколи не забули свого українського походження та пам'ятали про свої обов'язки перед Україною. На прощання вона роздала всім абсольвентам пам'яткові вишивки.

З коротким словом, гратуляціями, побажаннями виступали також: Мотря Стахур, голова Товариства Рідна Школа у Клівленді, мґр Едита Морозинська, заступник директора Рідної Школи при Свято-Володимирівському Соборі Української Автокефальної Православної Церкви в Пармі, Огайо, Генрих Штайнгаґен від батьків, Олена Мовчан. Абсольвентка Ляриса Полянська дякуючи промовцям за теплі слова і побажання, розповіла про свої враження з життя в Рідній Школі.

Окремо треба підкреслити виступ Софії Бурої, вчительки української літератури, яка підкреслила, що саме припадає річниця відходу у вічність св. п. Олени Дуб, що була душею клівлендської Рідної Школи, посвячуючи для її існування і розвитку багато труду і зусиль. Присутні вшанували пам'ять покійної однохвилинною мовчанкою.

Останньою точкою офіційної частини вечора була роздача матуральних свідоцтв, що її провів д-р Степан Воляник в асисті д-ра Віроcлава Костя та д-ра Люби Мелінишин, складаючи абсольвентам гратуляції та побажання.

Кінцеву частину вечора виповнила коротка програма: абсольвентка Наталка Надозірна виголосила вірш пера Миколи Матіїва Мельника „Моєму вчителеві", відтак абсольвенти роздали своїм вчителям пам'яткові дарунки.

Милу несподіванку градуантам та всім присутнім зробила Олена Мовчан, висвітливши складений зі знимок, при вдалому музичному супроводі, фільм, що зображував моменти з життя всіх абсольвентів від наймолодших їхніх років аж до останнього часу. Виготовлення фільму вимагало багато труду і Олені Мовчан належиться щира подяка за її зусилля.

Спільним виступом абсольвентів, що віддеклямували вірш „Поклін Батькам", закінчено програму вечора.

Після спільної вечері о. Андрій Гановський провів молитву і в своєму заключному слові звернувся до абсольвентів, щоб крізь ціле своє життя пам'ятали і берегли українську мову, як дорогоцінний скарб та передали її черговому поколінню.

Вечір був дуже старанно та взірцево підготований, що з особливою подякою треба завдячувати Дарії Федорів — голові батьківського комітету, яка доклала багато старань і для успішного його проведення. В підготові допомагали й інші особи, яким треба висловити також признання та подяку.

Вдячність і подяку треба висловити всім учителям, що протягом 11 років у складних не раз обставинах не жаліли труду і посвяти, щоб в молодих серцях, крім знання, закріпити любов до України. В 1993 році Рідна Школа в Клівленді буде відзначувати 40-ліття свого існування. Як нам відомо, з цієї нагоди плянується видання окремого збірника, в якому буде утривалена 40-річна історія школи та прізвища всіх, що своїми жертвенними та послідовними зусиллями допомагали в існуванні і розбудові Рідної Школи.

На кінець треба висловити признання всім цьогорічним абсольвентам за їхню витривалість у здобуванні знання з ділянки українознавства, а до всіх зложених їм побажань долучуємо: „Щасти вам Боже на дальшій дорозі вашого життя!"

Д-р Ярослав Крив'як

ЗАКЛИК

Шановна українська громадо!

Як відомо із світової преси, нові докази категорично свідчать про велику несправедливість американського департаменту юстиції (ОСІ) у фальшивому оскарженні Івана Дем'янюка. Вже у 1978 р. ОСІ мав конкретні дані, що І. Дем'янюк не був катом в Треблінці, але все таки започаткував і вперто продовжував судовий процес проти нього.

Два тижні тому федеральний апеляційний суд 6-ої округи у Синсиннаті, Огайо, із своєї власної ініціятиви наново відкрив справу видачі І. Дем'янюка до Ізраїля. Такий крок без прецеденту в історії американського права. У своєму розпорядженні федеральший суд зазначив, що зробив це рішення, бо „зайшли серйозні питання щодо поведінки американських прокураторів". Цей суд має право уневажнити видачу Дем'янюка і тоді Ізраїль, згідно з умовами договору з ЗСА, буде змушений відіслати підсудного до Америки. Оборона — себто родина Дем'янюка — має тільки до 11-го серпня 1992 року, щоб представити свої докази та правні арґументи.

Справа Дем'янюка вже тягнеться 15 років, емоційно і фінансово вичерпуючи його родину, котра наполегливо працює в його обороні. Українська діяспора жертвенно підтримувала цю працю. На жаль, знайшлись особи, котрі, без жадної фахової підстави критикували професійну оборону і своїми наклепами довели до повного краху фонду оборони.

Нарешті прийшла велика нагода закінчити цю несправедливість проти І. Дем'янюка. Було б ще більш несправедливим, якщо в моменті коли цілий світ, включно із Ню Йорк Таймсом, закликає до оновленого повного розгляду цієї справи, родина Дем'янюків не мала фондів щоб нарешті захистити свого батька. Їм треба негайної щедрої фінансової допомоги. Просимо висилати ваші датки безпосередно на нижче подану адресу — це є єдиний фонд допомоги оборони Дем'янюка: John Demjanjuk Defense Fond, P. O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192.

Едвард Нишник, голова, Фонд Оборони Дем'янюка

Адв. Андрій Филипович
Адв. Михайло Варис, мол.
співголови Комітету оборони при Українсько-Американському Товаристві Адвокатів

● РОЗШУКИ ●

Склим Василина Петрівна пошукує **ТКАЧУКА МИКОЛУ,** або його доньку **МАРІЮ МИКОЛІВНУ,** що проживали в Канаді, і **ТКАЧУКА ІВАНА ВАСИЛЕВИЧА,** що проживав у Франції. Проситься подати вістку на адресу: Склим Василина, Україна, Львівська обл., місто Новий Розділ, вул. Маркіяна Шашкевича 18 ром. 15а

Дмитрук Анна пошукує брата **СТЕПАНА ІВАНОВИЧА** з Каміня Кошарського, село Гута Камінська, ч. 26, Волинська обл., Україна. Остання вістка про нього була в 1945 р. зі Шлеська, Польща, а відтак з Англії.